

Osztályozás		408	
Budapestre vonatkozó újságcikkek		Peter Imre	
Szerző:	Peter Imre		
Cím:	JEGYZETEK KIÁLLÍTÁSOKRÓL		
Forrás:	Népszabadság	(Hely)	
Idő	"1959"	(Idő)	1959. okt. 14.
Személy		(Köt. v. füz.)	(Oldal)
Helyszám			

A kiállítások látogatói mind újabb, eddig ismeretlen nevekkel barátkoznak meg. A Csók-galéria kiállítása most például

Gállfy Lola festőművész

munkásságát hozza közelebb a művészetszerető közönséghez. A nagybányai indítású festő (Thorma és Réti voltak a mesterei) a szentendrei művészkolónia tagja. Festészetét ugyanaz a nosztalgias líra hatja át, mint a szentendrei festőket általában. Ez a megkapó légkörű kis városka mindig egy kicsit saját ifjúságuk hangulatába varázsolja vissza az ország legkülönbözőbb vidékeiről ide került művészeket. Az elbűvölő festői motívumok és színek — a festők tréfásan azt mondják, hogy sorozás szerint vannak lajstromozva — végtelen sok variációban születnek mindig újjá, aszerint, kiből milyen érzelmi társítást keltenek. Ebből fakad a szentendrei festészet érzelmi gazdagsága, a színek poézisa, a rajz és a kontur olvatag puhasága. Gállfy Lola művészetét is ezek a vonások jellemzik. Régebbi széles, összefogó formálással festett tájainak és esendéleteinek zengő drámaisága egyre inkább bensőséges és érzékeny dallamossággal oldódik fel. Természetszemlélete meg lehetőségen konzervatív, de megvan benne az a ritka tehetség, amely sokszor a legmegszokottabb motívumokba is bele tudja sűríteni mindazt, ami a táj jellegét és életét a legmélyebben kifejezi. Szentendrei, nagymarosi, tihanyi tájképeit, figurális tanulmányait művészi biztonság és kifinomult ízlés jellemzi. Abrázolásmódja szerény és közvetlen. Egyénisége éppen azzal kelt rokonszenvet, hogy nem felszínes stílusjegyekben mutatkozik meg, hanem a dolgok mélyéről hevíti át művészi mondanivalóit.

A Műcsarnok kamaratermében négy pécsi művész munkásságát láthatjuk.

Kelle Sándor, Simon Béla, Soltra Elemér festő- és Fekete János szobrászművész

nem először szerepel fővárosi kiállításokon. Ritka időközökben látott munkáik eddig nemigen tudták tehetségüket igazán érzékelteni. A mostani kiállítás nemcsak erre ad lehetőséget, hanem arra is, hogy munkájukon keresztül betekinthezzünk szűkebb hazájuk friss és eleven művészeti életébe.

Kelle Sándor, a pécsi Pedagógiai Főiskola tanára, lendületes és kulturált festő. A négy művész között talán leginkább el azokkal a lehetőségekkel, amelyeket Pécs és környéke, a benne élő emberek élete nyújt a festő számára. A város kettős arca, a réginek és az újnak ellentéte, egyaránt megra-

gadja a figyelmét, s bár még a régi Pécs patinás öreg házai szerepelnek többször a képein, piktúrája mégis inkább a mai Pécs, talán kevésbé hangulatos, de frissebb, urbánus jellegéhez igazodik. Igen szépek kisméretű olajpasztelljei, a *Falurészlet* és a *Pihenő bányász*, valamint anyjáról mély szeretettel megfestett portréja. Stílusa még nem elég letisztult, képein még sok fölösleges részlet gátolja a tömör, egyértelmű kifejezést. Újabb munkái azonban már kétségtelven a festői leegyszerűsödés felé mutatnak.

Simon Béla rusztikus darabossággal nyers festői igazságokat mond ki. *Szüret*, *Alsószentmártoni kertek* és *Puirik a toronnyal* című olajképein a színek tüzes erejét ugyan néha megtöri a megformálás nehézkessége; céljainak tudatossága, és festői lelkiismeretessége azonban mindenképpen megérdemli a figyelmet.

Soltra Elemér a fiatalabb korosztályt képviseli igen erőteljesen. Az ő festészete már a mában fogant, iskolázottsága is mai gyökerű. A vidéken élő fiatal festőket az elmaradástól, elprovin-

cializálódástól való — néha indokolatlan — félelem nemegyszer arra ösztönzi, hogy túlonult szorosan kötődjenek ismertebb, nagyobb eredményeket elért fővárosi művészekhez. Soltra Dömönovszky Endre művészetét tekinti példaképnek. *Közös úton* című paraszti témájú kompozíciója rendkívül mozgalmasság és színes alkotás, a *Hatas fiú* című eredeti rajzával tűnik ki, de zavaróan hatnak azok a külsőséges formajegyek, melyeket készen vett át a mestereitől anélkül, hogy azokat saját szemléletével és gyakorlatával hitelesítette volna. Bizunk azonban benne, hogy a fiatal művész hamarosan meg tud szabadulni ezektől a fölösleges terhektől.

Fekete János szobrász munkái szépen egészítik ki a három festő anyagát. Kiváltképp megragadja az embert egy tömör egyszerűséggel mintázott fiúportré, s egy finom kontúrokkal komponált drapériás nőalak. Az ő munkásságában is vannak azonban egyes vonások, amelyek idegen művész hangjáról mutatnak. Ilyen például a „parasztfej”-ének grotesksége.

A fiatal művészek fejlődésük során sokat tanulnak az idősebbektől. A végső tanulság azonban mégis csak az lehet, hogy a legnagyobb mester maga az élet. S Pécsnek minden adottsága megvan ahhoz, hogy művészei első sorban belőle merítsenek ösztönzést sajátos hangjuk kialakításához.

Péter Imre